

VASÁRNAPI KRÓNKA.

Írja: MOLNÁR FERENC.

A főkapitány udvarias figyelmeztetést tett közre, amelyben figyelmezteti a közönséget, hogy ahol nagy a sokadalom, ott a gyalogjáró baloldalán járjon. Mindenki örül az ilyen apróságnak, amely csak azt mutatja, hogy a főkapitány éber szemmel figyeli a mi kisebbrendű bajainkat is, mindenki szereti a rendet és mindenki igazat ad a főkapitánynak. Hogy lesz-e eredménye a figyelmeztetésnek, ez más kérdés. Boda azt is beleírta, hogy nem rendelet, hanem csak jóakaratu tanács. Az az érzésem, hogy ez az egyetlen hibája ennek az intézkedésnek, mert a pesti tömeg nem törődik ezzel az udvarias hanggal. Sőt valószínű, hogy még akkor sem törődnek vele, ha rendelet, vagy pláne törvény volna. Aki a Hegedüs-jubileum estéjén látta a Vigszínház karzatára jegy nélkül felrohant háromszáz ember viselkedését, aki látta, hogyan löktek félre jegyszédőt, rendőrt, s aki hallotta, hogyan viselkedtek az előadás első félórájában, annak elmehegett a kedve attól, hogy udvarias felszólításokat intézzen hozzájuk. Azt a vadságot, azt a fékezhetetlen erőszakoskodást, azt a le nem csillapítható ordítást, ami ott háromnegyed tiztől féltizenegyig tombolt, még nem tapasztaltuk Pesten ilyen békés alkalomkor. Szerencsém volt ezt a szomorú tapasztalatot éppen a főkapitány ur társaságában tenni, akivel a felharsanó ordításra lesiettünk a sötét nézőtérre, ahol még nem volt senki, s ahonnan nézve ez a magas mennyezet alatt, felhomályban kavargó forradalom egyike volt a legfantasztikusabb látványoknak. Mikor Boda felnevezett ebbe a zsiibongó világba és egy pillanatra megjelent arcán az a ború, ami minden emberen átsuhan, aki szereti a mesterségét, és akit ez a mesterség néha egy pillanatra megoldhatatlan feladatok elé állít, akkor szerettem volna elmondani neki azt, hogy „lássa, ezek azok, akiket a legutóbbi figyelmeztetés oly szeliden int a baloldalt való sétára“. De akkor erre nem volt idő, tehát most küldöm neki ez uton egy vele érző pesti ember elkéseredett sóhajtását, és ha megengedi, egyebet is, ami itt következik.

A pesti utcán nem lehet rendet teremteni azokkal az eszközökkel, amelyeket egy világvárosiasan gondolkozó rendőrfőnök használ. Akik Bécsbe járnak, tapasztalhatták, hogy ott ez a balra való sétálás egy hét alatt népszerűvé lett, az emberek rájöttek, hogy ez nem rendőri önkény, hanem az ő kényelmük szolgálása és nagyon könnyen beletörődtek. Ilyen fegyelmezett belátást itt ne várjon soha. Itt ne várja soha azt, hogy ha egy okos gondolatot ad az embereknek, azok ezt azonnal felkapják, belássák és a maguk javára fordítsák. Itt nincs sétáló tömeg, amelyben tömeg-érzés, rend-érzés, összjárték van, itt sétáló egyéniségek vannak, s ahogy a sétán tíz férfi fején tíz egészen különböző bolond kalapot lát, úgy száz sétáló száz különféle elbánást követel az utcán, száz különböző szempontból mérlegeli a „balra-tarts“ jelszót. Az egyik vicces, azért megy jobbra, a másik smokk és azt mondja, hogy ő ott sétál, ahol akar. A harmadik közömbös és úgy megy az utcán, mint az alvajáró. A negyedik azt mondja: „juszt is jobbra“. Az ötödik balra megy, de kijelenti, hogy önként tette, nem rendőri parancsból, a hatodik kiszámítja a bal és jobb között a pontos közép-utat, hogy jogi leckét adjon fel a rendőrnek. A hetedik azért megy jobbra, mert mindenki balra megy, a nyolcadik azért megy jobbra, mert a bátyja belügyminiszteri tanácsos, a kilencedik balra megy, mert már nagyon sokan mentek

jobbra a tizedik „nem tartozik újságot olvasni“, a tizenegyedik azt mondja „inkább a betörőket fogják el“, a tizenkettedik balra megy, de csak azért, hogy szidhassa azokat, akik jobbra mennek a tizenharmadik smokkságnak tartja a balra való menést, a tizennegyedik így szól: „nincs egyéb bajuk?“, a tizenötödik azt mondja: „ötvenezer ember van munka nélkül Pesten és nekem balra kell mennem, haha!“, a tizenhatodik ezt kérdezi: „na, és ezzel már minden rendben van?“, a tizenhetedik azt mondja, hogy ő nem sétál, hanem siet, a tizennyolcadik úgy véli, hogy sokkal jobb volna, ha jobbra menne mindenki, a tizenkilencedik azért megy jobbra, mert komoly ember, aki „az ilyen kicsiségekkel nem törődik“, a huszadik nevetve megy balra, mondván: „kint vagyok a vízből“, a huszonegyedik jobbra is megy, balra is megy, a huszonkettedik azt mondja, hogy így csak a fél publikum mehet a kirakatok előtt és ez árt a kereskedőnek, a századik levelet ír a szerkesztőségnek, az ezrediknek megint más bogara van. — mindnyájan abba a hibába esnek, hogy egyáltalán foglalkoznak ezzel az ügyvel, ahelyett, hogy némán tudomásul vennék és engedelmeskednének a figyelmeztetésnek. Itt ahány fej, annyiféle kalap, ahány arc, annyiféle bajusz és annyiféle bajusztalanság, ahány kis kérdése az élet kényelmének, annyi külön, egyéni felfogás. Egy nem együtt felnőtt, későn összeverődött, egymástól merőben idegen utcai tömeg, amelynek nincsenek közös szokásai, amelyeken változtatni lehetne, nincsenek közös óhajai, amelyeket érdemes volna teljesíteni.

Itt nem szabad szeliden figyelmeztetni, itt csak szigorú rendelkezéssel szabad uralkodni. Néhány példáját bátorodom bemutatni az ilyen rendelkezésnek, néhány paragrafusát egy új, pesti utcai szabályrendeletnek, amelyet úgy csinálnék, ahogy a pesti tömeg megköveteli, minden ember számára külön-külön, egyéniségek számára.

Mondjuk tehát:

1367. §. — Két hélig meleg olajban kell ruhástul állania és ugyanazt az egy Pester Lloydot olvasnia annak az öreg urnak, aki minden áldott délután a körutnak az Oktogon és a Kemnitzer-utca közé eső részén a kocsituton úgy megy át, hogy a Lloyd estilapját olvassa, miközben az autók belemennek a fiakkerekbe, a fiakkerek a villamosba és a villamosok a fuvaroskocsikba, csak hogy őt kikerüljék, és aki, amint biztonságban érzi magát a gyalogjárón, rögtön visszateszi a zsebébe a Lloydot.

1368. §. — Chinai rendszerű kalodába zárt nyakkal huszonnégy órai sétálásra kötelezendő az a két hölgy, aki átmegy az Andrassy-uton, egymás kezét fogva és amikor egy autó rájuk dudál, nem eresztik el egymás kezét, hanem az egyik az egyik oldalra, a másik a másikra huzakodván, egymás kezét görcsösen fogva táncolnak az autó előtt az ut közepén addig, amíg az erősebbik győz és egy omnibusz alá rántja a gyöngébbiket.

1369. §. — Hat óra hosszat meztelen térddel apró kárpitoszögek ezreire való eszükálásra ítélendő az a zord nézésű, atléta-termetű ur, aki a Rákóczi-ut legforgalmasabb helyén úgy megy át a kocsituton, hogy a Rókusnál lép le a gyalogjáróról és a régi bazárnál jut át a tulsó oldalra, ahelyett, hogy a legrövidebb uton vágna át. Szigorított böji járt neki külön azért, hogy amikor így ballag a kocsituton közepén és a háta mögött autó-dudát hall, hátranéz, de nem tér ki, mert a kocsi térjen ki neki, a maga tizenöt mázsás súlyával, négy kerekével, a benne ülő hat emberrel és a nehezen fékezhető menetsebességével, abban a pillanatban ne törődjék az előtte robogó, az utána jövő, a szembevágató, a keresztben-útkelő kocsikkal, a dudáló

sokkal, semmivel, csak őt respektálja mert ő sem félreugrani, sem a gyalogjáróra rögtön felmenni nem akar, mert ő karakter, mert ő true-col, mert ő nem kutya, hogy szaladjon, mert ő adót fizet és mert ő majd megmutatja.

1370. §. — Vasárnap délután háromtól hatig a városligeti erógép állójára köteles hajtani a fejét és túrni a mesterlegények pörölyütéseit az a hat fiatalember, aki az esti órákban a köruton karonfogva halad úgy, hogy a gyalogjárót a házfaltól az ugynevezett szegélykőig elfoglalja és minden szembejövőt arra kényszerít, hogy letérjen miatta a kocsitúra.

1371. §. — Szakállának szálanként való kitépésére ítélendő az a két férfi, aki soha életében a gyalogjárón nem jár, mert annyira el van foglalva a német nyelven való hangos üzleti vitatkozással, hogy nem akarván a szembejövőknek kitérni, inkább a gyalogjáró mellett, a villamos sinned párhuzamosan gsefteli végig a körutat, úgy, hogy miatta két méterrel válík keskenyebbé a használható kocsit.

1372. §. — Oknélküli és kokain nélküli, ugynevezett ingyen foghuzással büntetendő mindenki, aki forgalmas utcán lelép a gyalogjáróról, anélkül, hogy előbb szétnézett volna. Minden nagyvárosban oly bátran rohannak az autók az emberektől hemzsegő gyalogjáró mellett, hogy szinte surolják kerekeikkel, mert soha senki nem lép le anélkül, hogy szétnézne. Nálunk minden nap tizszer látni embert, aki semerre se nézve, úgy lép le a kocsitúra, mintlia azon nem is volna szabad kocsinak járnia. Naponta tizszer látni ilyen embert rémülten vizsgálva a gyalogjáróra egy fiakker vagy egy autó elöl, amely a járó mellett jön, s naponfa tizszer látni az ilyen embert, amint botjával a kocsis vagy a soffőr felé suhint.

1373. §. — Nyelvénél fogva egy gyárkéménybe akasztandó és onnan a teljes füstöltségi állapot bekövetkezése előtt nem bocsátandó el az a három kövér ember, aki úgy megy ki a kávéházból, hogy a szűk ajtó küszöbén még tíz percig áll és beszélget, nem törődik azzal, hogy mások ki vagy be akarnak menni, sőt lökdösti, taszigáltatja magát a többitől, de eszébe se jut az ajtókalitkából eltávozni. Még jobban elharapózott ez a szokás forgalmas üzletekben, ahol rendszerint hölgyek állnak az ajtóban félórákig, de ezek még ráadásul fogják a kilincset is, amíg ki nem beszélgették magukat.

1374. §. — Embernagyságu üvegharang alá állítandó és ott a levegőnek légszivattyu által való ritkításával kinezandó legalább egy fél-napig mindenki, aki nem akarja megtanulni, hogy nagyvárosban hogyan kell átmenni az utca egyik oldaláról a másikra. A régi rendszer, amikor még kevés kocsi járt Pesten és nem volt se villamos, se autó, az volt, hogy az ember kedélyesen elindult az egyik oldalról és ha valami kocsi jött, annak a kocsisa kiabált, az ember megállt és félreugrott és így szépen átjutott a tulsó oldalra. Ettől a rendszertől, amely most már életveszélyes, most sem tér el a pesti közönség nagy része. Minden terv nélkül egyszerűen csak elindul a kocsik közé és aztán ott ugrál, káromkodik, csárdást táncol a forgatagban, hátulról egy rud löki oldalba, jobbról egy autó mordul rá, balról a villamos csönget belé és ha épen jut át a tulsó oldalra, két hétre Abbáziába kell utaznia az izgalmakat kipihenni. Holott törvényerejű szabály, amelytől soha nem szabad eltérni, csak az az egy, hogy az ember kiáll a gyalogjáró szélére és addig vár, amíg egy fél-percre teljesen szabad az ut. Ilyen félperc nemcsak Pesten, de Páris és Berlin legforgalmasabb boulevardjain is elkövetkezik, ha az ember vár egy kicsit. Ekkor aztán jobbra-balra nézdegélve át kell menni. Más mód nincs. Aki annyira siet,

dekében várni az uttest kitisztulását, az induljon el hazulról két perccel hamarabb. De vak-tában ne vágjon neki a kocsifolyamnak, mert valószínű, hogy csak betört fejjel uszsa át.

1375. §. — Tíz pohár langyos víz egyfolytában való megivásának kényszerével büntetendő az, aki a robogó autó előtt átszalad. Aki autót lát jönni, annak meg kell állania és maga előtt elbocsátania a kocsit. Aki éppen megy át a kocsiton, mikor jön az autó, a világért se ugorják már vissza, mert ebből származik a legtöbb szerencsétlenség. A soffőr úgy számít, hogy a sétáló ember folytatja az útját és ő mögötte elsuhan. Összefoglalva a szabályt: aki még korán veszi észre az autót, az álljon meg; aki későn veszi észre, az folytassa az útját a megkezdett irányban. Mind a két esetben találkozunk a gondolkodása a soffőr józan számításával. De aki hirtelen irányt változtat, aki meglepi a soffőrt azzal, hogy hátratáncol, forog, ugrál, azt száz soffőr közül legföljebb egy ha ki tudja kerülni.

Az elülről hiányzó ezerháromszázhatvanhat paragrafust és a pótló tizezret most nem érek rá kidolgozni. Egyelőre csak ezeket küldöm a lokálpatrióta bús sóhajával a fentebb említett címre.

A munkapárt unalmas „vitája.”

— A költségvetés a Házban. —

Tisza István parlamentje május elsején is „dolgozott.” Aki a törvényhozás igazi paródiáját még nem látta, annak be kellett volna kukkantani a hatalmas dunaparti palotába. Tizenöt-husz kormánypárti törvényhozó, egy szál miniszter, a háttérben a fegyveres őrség készenléte is a karzaton néhány detektív a nyilvánosság képviselőiben: ez az ő parlamentjük. Egy vidéki asztaltársaság tagavató összejövetele jut eszünkbe különösen, amikor halljuk a hangzatos szűzszónoklatokat és az ömlengő dicséreteket.

A krónika számára nem is marad följegyezni való, bármennyire igyekeztek is vitát csinálni ezekkel a kritika nélküli felszólalásokkal. A munkapárton ugyanis kiadták a jelszót, hogy aki akar, csak beszéljen. Ezért volt szombaton is ülés, meg lesz a jövő héten is, szünetet csak azon a napon tartanak, amikor a delegáció fontosabb ügyeket fog tárgyalni. A pénteki ülésen a földművelésügyi tárca volt napirenden és tíz beszéd hangzott el, köztük *Ghyllány* miniszterrel, aki igen szegényes program-ígérettel iparkodott megnyugtani azokat, akik eddig sem igen bíztak az ő képességeiben.

Részletes tudósításunk ez:

A képviselőház ülése május 1-én.

Háromnegyed tizenegykor nyitotta meg az ülést *Simontsics Elemér* alelnök. Bizottsági jelentések előterjesztése után rátértek a napirendre,

a földművelésügyi tárca

költségvetésének tárgyalására.

Pirkner János előadó ismertette a költségvetést. Mintegy 50 millió korona különbözet mutatkozik a múlt évi 46 millióval szemben s így a költségvetés kedvezőtlen. A kiadások emelkedésével szemben a bevételek is arányos gyarapodást mutatnak. A kormány az egész ügykezelésben *takarékosságra* törekedett. Elfogadásra ajánlja a költségvetést.

Báró Ghyllányi Imre földművelésügyi miniszter hangoztatja, hogy a magyar föld az, melynek erejével ezt a tőkeszegény országot, tőkegazdag országgá lehet változtatni. A kormány gondját képezi a gazdasági szakoktatás kérdése. Gazdasági népiskolákat létesíteni, mert épen a kisbirtokosoknak van szükségük arra, hogy megismerkedjenek a helyes gazdálkodás élveivel. A gazdasági akadémiáknál az a baj, hogy nem a földbirtokosok és bérlők fiait látogatják, hanem a gazdatiszti pályára készülőket, holott ezen a pályán már amúgy is rosszak a megélhetési viszonyok. A pozsonyi egyetemmel kapcsolatban új gazdasági főiskolát fognak szervezni. A múlt gazdasági évben az árvízkatasztrófák s a rendellenes esőzések mérhetetlen károkat okoztak. A miniszterium igyekszik a bajokat orvosolni. Az erdészet, állattenyésztés ápolására gondot fordít s e kérdésekben mindig szem előtt tartja az alsóbb néposztályok érdekeit.

Bujanovics Gyula a kistermelők fokozottabb

hozatal ellen foglal állást. Gyümölcstermésünk nem kielégítő, mert a termelés rendszertelen. A költségvetést elfogadja.

Az elnök az ülést tíz percre felfüggeszti. Szünet után.

Szilassy Zoltán beszélt. A többtermelés előmozdítása érdekében szükségesnek tartja a vetőmag nemesítését, a műtrágya használatának megkönnyítését és a szakoktatás fejlesztését. A munkás- és eszelédpénztár részére a költségvetésben előirányzott összeget kevesli. A költségvetést elfogadja.

Az elnök az ülést két órákor felfüggeszti.

A délutáni ülés.

Szász Károly alelnök negyedötör nyitotta meg a folytatolagos ülést.

Sztranyovszky Sándor decentralizációt sürget a földművelésügyi kormányzat terén. Foglalkozik a gazdasági oktatás reformjával s különösen a földmives iskolák számának a szaporítását kívánja.

Szász Pál támadja a nagybankokat, melyek kegyetlen szűkmarkusággal dolgoznak és akkor, midőn gazdáink egymásután mentek tönkre, a részvényeseiknek magas osztalékot fizettek. Vidéki pénzintézeteink vezetése általában szintén rossz kezében van. Javasolja az adóknak bankszerű kezelését és a bankoknak új alapon való szervezését. Szerinte csak így lehetne segíteni a helyzetet s ellensúlyozni a nagybankok túltengését. A költségvetést elfogadja.

Magyar Károly: A földművelésügyi kormányzat adminisztrációját illetőleg hasznosnak tartja a felügyelőségek felállítását. Az állattenyésztés céljaira nagyobb összeget kívánt volna fordítani.

Baross János: Magyar nemzeti birtokpolitikát kell folytatni, mert különösen a nemzetiségi vidékeken kétségbeesztők az állapotok. Hitbizományi jogunk már elavult, hitbizományaink úgy terjedelem, mint elhelyezkedés és szám tekintetében rendellenesek. A magyar középosztály érdeke megköveteli, hogy a hitbizományi intézményt megnyissuk a polgári társadalom részére is. Mai örökösödési jogunk folytán a birtokok egyre jobban aprózódnak, míg végre lassankint egészen elapadnak.

Jakabffy Elemér az állami alkalmazásban levő gazdasági felügyelők helyzetéről beszél. Az akadémikus végzettséggel bíró egyének egy része egyáltalán nem talál alkalmazást, — azoknak pedig, kik állami szolgálatba lépnek, mostoha a helyzetük.

Juriga Nándor azt hangoztatja, hogy több földet kell adni a népnek. Nálunk a földmivesosztály gyenge és gazdasági strukturánk egészségtelen. Az urbéres községek istápolását kívánja. A költségvetést elfogadja.

A Ház ezután az elnök indítványára elhatározta, hogy a költségvetés tárgyalását május 2-án délelőtt 10 órákor folytatni fogja.

Az elnök az ülést nyolc órákor berekesztette.

Hétköznapiak.

Diák-nyomor.

A diák-nyomor nem új keletkezésű variáció a nyomor dúsgazdag raktárából; csak a meglátása új és a vele való foglalkozás, a róla alkotott felfogások állnak új, szociális alapon. Speciál diák-nyomor tulajdonképpen nincsen is. A nyomorgó diák nyomorgása nem a diákság foglalkozásának eredménye, hanem folytatása a szülői házból magával hozott nyomornak. Tisztább disztinkciók kedvéért: a szülői házból magával hozott, esetleg csak szegénységnek, ami azért, hogy a diák elszakad családjától és hogy a reá eső szegénységet magával viszi, ez a szegénység az előbbi háztartás családi keretei közül egyszerre nyomorra vedlik át. Mert a szegénység és a nyomor között nagy távolságok vannak és a szegénységet, ha elosztjuk, nem apad, hanem megnő s a család szegénységéből az egyedül álló diákra nyomor szakad. Odahaza megvan a maga kosztja, kvártély, mosása, az idegenben saját magának kell minderről gondoskodni, abból a: 20—30—40 forintból, amit a szegény szülő csak nagy áldozatok árán képes így is jövedelméből kiszakítani. Ezzel a pénzzel pedig mihez kezd egy nagy, vagy egy világvárosban a szegény diák? Bizonyos, hogy az ifjúságnak inkább van szüksége egészséges lakásra, rendes kosztra, mint egy öreg táborkodónak, csak hogy minden nagygyűlés, szónoklat és jóakarattal egyelőre hiábavaló tömjénfüst, melylyel a nyomor ördögét senki el nem őrzi.

Legnagyobb baj, hogy a főiskolák mindig az ország fővárosában és egy-kettő közülük ismét a legdrágább vidéki városokban van. Ha egészséges fekvésű könnyen megközelíthető, jó

kolákat természetesen az orvosegyetemre senki sem gondol, a 20—30 forint szülői segélyben részesülő diák is kielégíthetné leganyagibb szükségletét, annál is inkább, mert alig van jóra való diák, aki pár forintot a leglehetősebb helyzet között is ne tudna és ne akarna keresni.

Az az ellenvetés, hogy kisvárosban nem található föl a nagyváros kulturája; nem elég argumentum. Ez kollektív lehet az egyetemi tanároknak, de nem a diákok és pláne a szegény diákra nézve, akinek kulturális élvezetekre amúgy sem telik. Nagyvárosokban és különösen Budapesten, a diák-nyomor alig lokalizálható. Minimális alapon diákpenziókat üzleti vállalkozásból senki sem teremt és humánus vállalkozásból legkevésbé az állam, vagy a főváros. Kevés pénzből egyik sem tud építeni, a soktól fájnak és a lehetetlen gazdálkodás, mely a különféle alacsony érdekeket fűti, magát a célt rendszeresen megfagyasztja. A mi humánus intézményeinket a szándékos vagy tudatlanul rossz gazdálkodás öli meg; a sok hivatal, a neveléses luxus és a sok éhes érdek.

E pillanatban és még sok pillanatig rejtély marad, hogyan fogják megoldani a diák-nyomort, minthogy a módnak — egyetemi ifjúságról van szó — rendkívül tapintatosnak kell lenni. Egy tizenöte-husz, huszonkét esztendő fiatal embernek ajándékozni nem lehet, de főként nem szabad. Az a bizonyos férfias önérték, amelyet régi regényekből és a történelemből ismerünk, de a mindennapi, körülöttünk levő életből alig, ugyanis csak egy ismeretlen fogalom a miniszteri előszobákban ácsorgó, protekció és családi összeköttetések útján boldoguló férfi-társadalmunk nagyobbik része előtt. Férfi-jellem dolgában nem igen vagyunk elkapatva. Megalkuvás minden téren: férfi-jelszóvá lett. A hanyatló generáció férges s az utána jövőre vigyázni kellene, hogy a hernyó ne hogy még virágkorában belelopja magát. A nyomor a lehető legrosszabb nevelő, de a rosszul alkalmazott enyhítése még rosszabb. Megnyugtató és fölemelő segítség a nyomorgó ifjúsággal szemben egyedül a munka, ha testét és szellemét fárasztja is, sajnos azonban, munka nincs s ha kapnak, annak is bizonyos kegyelem-íze van. Egy általános gazdasági fordulat, olcsó lakás, olcsó élelem volna a legegészségesebb megoldás, de ez is utópia, mint minden egyéb. Egyelőre ugyanis be kell érniük a nyomorgó diákoknak a közvélemény szimpátiájával és azzal, hogy sorsuk többé nem ismeretlen. Vékony vigasz, mely még arra sem való, hogy a szegény diák rákenje a pusztá kenverére, de ahhoz, hogy valamelyik generáció élvezze a reformokat, az előbbieknak át kell esniük a reakción. A tanuló ifjúság mindig az ország jövője és ennél fogva nemcsak társadalmi és szociális kérdés a diák-nyomor, hanem etikai értelemben kulturális és politikai gondja az or-

6611

Az Odol, mint ismeretes, azon szájviz, mely a fogrom és okai ellen biztosan küzd. Aki az Odolt következtetésen alkalmazza, az a mai ismeretek szerint a legjobb fog- és szájalpolást végzi.